

Chương 17

Delaney bị đánh thức bởi những đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cột sống của nàng. Nàng mở mắt và nhìn chăm chăm vào bờ ngực rộng rậm rì lông của Nick chỉ cách mũi mình chưa đến một phân. Nàng nằm sấp người, và một vết nắng sớm phủ qua làn da nâu sạm của anh.

“Chào em.”

Nàng cũng không chắc lắm, nhưng hình như nàng cảm thấy anh hôn lên đỉnh đầu mình. “Mấy giờ rồi nhỉ?”

“Khoảng tám rưỡi.”

“Quý thật.” Nàng lăn qua một bên và ắt hẳn sẽ rơi xuống sàn nhà nếu anh không kịp chụp lấy cánh tay và quàng một chân trần qua hông nàng. Chỉ duy nhất một lớp khăn trải giường mỏng in hoa ngăn cách giữa họ. Nàng ngược mắt lên nhìn vào tấm màn trướng màu hồng mà nàng vẫn thấy mỗi khi thức dậy vào hầu hết các buổi sáng khi còn là một cô bé. Cái giường đơn vốn đã nhỏ với một người, giờ lại cộng thêm Nick với thân hình như thế. “Em có một cuộc hẹn lúc chín giờ.” Nàng thu hết can đảm và nhìn vào anh, nỗi lo sợ lớn nhất của nàng lại càng được củng cố. Anh trông rất đẹp trai vào buổi sáng. Mái tóc dài đến vai của anh rủ qua một bên và một mảng râu làm tối bớt quai hàm của anh. Bên dưới đôi lông mày rậm, ánh mắt của anh thật nồng nhiệt và tinh táo dù chỉ mới tám rưỡi sáng.

“Em có thể hủy nó được chứ?”

Nàng lắc đầu và nhìn quanh quất tìm quần áo. “Nếu em đi trong vòng mười phút nữa, chắc em sẽ kịp giờ.” Nàng quay sang nhìn khuôn mặt anh và bắt gặp anh chăm chú ngắm nàng, nhìn như thể đang cố ghi nhớ những đường nét cơ thể hay xét nét tìm khiếm khuyết của nàng. Nàng có thể cảm thấy đôi gò má nóng bừng lên, và nàng ngồi dậy, kéo tấm ga giường che ngực. “Em biết là mình trông kinh lắm,” nàng nói, nhưng anh không nhìn nàng như thể nàng đang sống dở chết dở. Có thể là lần đầu tiên trong đời nàng thử thời vận mà không gặp xui xẻo. “Đúng không?”

“Em muốn biết sự thật không?”

“Muốn.”

“Được rồi.” Anh với tới tay nàng và hôn vào lòng bàn tay. “Trông em khá hơn khi em còn là một Xi trum.”

Một nếp nhăn xuất hiện nơi đuôi mắt anh, và Delaney cảm thấy một đợt rạo rục ám áp râm ran giữa những ngón tay và kéo dài lên tận ngực nàng. Đây chính là Nick mà nàng yêu. Một Nick luôn chòng ghẹo nàng mỗi khi anh hôn nàng.

Người đàn ông có thể khiến nàng bật cười ngay cả khi anh làm nàng muốn khóc. “Lẽ ra em nên yêu cầu anh nói dối,” nàng nói và rút tay ra trước khi quên mất cuộc hẹn lúc chín giờ. Nàng thấy đám quần áo ném vương vãi trên sàn nhà ngay sát mình. Quay lưng về phía anh, nàng nhặt chúng lên và nhanh chóng mặc vào.

Phía sau nàng, lò xo nệm lún xuống khi Nick đứng lên. Anh đi quanh phòng, nhặt quần áo dưới sàn nhà, hoàn toàn không để ý rằng mình đang khóa thân. Cầm một chiếc tất trên tay, nàng nhìn anh xỏ chân vào chiếc quần Levi's và cài khuy. Dưới ánh nắng buổi sáng chói chang, Nick Allegrezza đúng là một anh chàng đặc Mỹ đô con đẹp hoàn hảo trăm phần trăm. Cuộc đời thật chẳng chút công bằng.

“Đưa anh chìa khóa xe, và anh sẽ làm nóng động cơ cho em.”

Delaney xỏ chân vào tất. Chưa từng có người đàn ông nào từng đề nghị làm nóng máy xe cho nàng, và nàng xúc động bởi việc làm giản dị ấy. “Trong túi áo khoác của em ấy.”

Sau khi anh rời khỏi phòng ngủ, Delaney rửa mặt và đánh răng, chải tóc. Đến khi nàng khóa cửa nhà, mấy cánh cửa kính chiếc xe Cadillac của Henry đã sạch bong. Tương tự, cũng chưa từng có một người đàn ông nào lau cửa xe giúp nàng. Bộ lốp đi tuyết mới của chiếc xe lấp lánh ánh đen bóng tương phản trên nền bạc và trắng. Nàng cảm thấy muốn khóc. Không ai từng quan tâm tới sự an toàn và hạnh phúc của nàng, may ra còn có thể kể đến bạn trai cũ Eddy Castillo. Anh ta là một người đồng bóng quá mức, quan tâm đến chế độ kiêng khem của nàng. Anh ta đã tặng cho nàng một cái máy cắt rau quả Salad Shooter vào ngày sinh nhật, nhưng dụng cụ làm bếp khó mà đem ra so với những cái lốp xe đi tuyết.

Nàng không hỏi khi nào sẽ gặp lại Nick. Anh không hẹn. Họ đã qua đêm với nhau như một đôi tình nhân, nhưng giờ chưa ai đề cập đến tình yêu hay thậm chí kế hoạch cùng ăn tối cả.

Delaney quay về tiệm thẩm mỹ của nàng ngay trước khi người khách đầu tiên của nàng ghé qua, Gina Fisher, tốt nghiệp sau nàng một năm và đã có ba đứa con dưới năm tuổi. Gina đã nuôi mái tóc dài đến thắt lưng từ hồi lớp bảy. Delaney cắt nó ngắn đến vai và để lại tóc mái dài hơn. Nàng nhuộm những vệt màu đỏ tươi tắn và khiến bà mẹ trẻ trông lại tràn đầy sức xuân. Sau Gina, nàng cắt tóc cho một cô gái muốn bắt chước Claire Danes. Nàng tiếp một người khách vắng lai lúc mười một giờ, và sau đó đóng cửa tiệm thẩm mỹ vào buổi trưa để đi tắm. Nàng tự nhủ rằng mình không chờ đợi điện thoại của Nick hay tiếng xe Jeep của anh, nhưng hiển nhiên là nàng đang mong đợi.

Khi nàng không có thông tin gì từ anh đến tận sáu giờ tối hôm đó, nàng nhảy vào chiếc Cadillac rồi đi mua đồ Giáng sinh. Nàng vẫn chưa mua quà cho mẹ mình nên dừng lại trước một trong những bộ đồ du lịch đắt đỏ được bán cho

khách ở Eddie Bauer. Nàng không tìm thấy thứ gì cho mẹ mình cả, nhưng nàng đã tiêu bảy mươi đô la để mua một cái áo nỉ cỡ 15.5, có màu xám hết như màu mắt Nick. Nàng nhờ gói món quà trong giấy thiếc màu đỏ, và đem nó về nhà đặt trên bàn phòng ăn. Không có tin nhắn nào trong điện thoại của nàng. Nàng nhấn nút kiểm tra cuộc gọi để chắc chắn, nhưng anh đã không gọi cho nàng.

Ngày hôm sau, nàng cũng không nghe tin tức gì của anh, và trong buổi sáng Giáng sinh, nàng cảm thấy đó là thời khắc cô đơn nhất trong đời mình. Nàng xúc lại tinh thần và gọi cho Nick để chúc anh Giáng sinh vui vẻ, nhưng anh không trả lời. Nàng nghĩ tới việc đánh xe qua nhà anh để xem anh có phải đang ở nhà và đang lẩn tránh nàng không. Cuối cùng, nàng lái xe tới nhà mẹ để thăm Duke và Dolores. Ít ra thì hai con chó Weimaraner đó cũng vui mừng vì được gặp nàng.

Đến trưa, nàng chăm chú xem phim ‘A Christmas Story,’ cảm thấy mình giống với Ralphie hơn bất kỳ lúc nào trước đây. Nàng biết rõ cảm giác ra sao khi muốn điều mà mình không thể có được. Và nàng cũng biết cảm giác sẽ thế nào khi bị một bà mẹ bất mặc bộ đồ hóa trang có tai thỏ trông gớm chết. Khi Ralphie chuẩn bị bắn lòi mắt mình với khẩu súng Red Ryder B-B, tiếng chuông cửa vang lên. Hai con chó Weimaraner ngẩng đầu lên, sau đó lại nằm bẹp xuống, cho thấy chúng không phải giống chó giới canh nhà.

Nick đứng ngay ở cổng vòm trong cái áo khoác da và cặp kính Oakley. Hơi thở lơ lửng trước mặt khi một nụ cười nở trên môi anh. Anh trông ngon lành tới mức có thể đem bọc trong đường và ăn hết sạch. Delaney không biết nên cho anh vào hay đóng sầm cửa trước mặt anh vì đã để nàng thắc thỏm cả hai ngày qua. Chiếc hộp ánh kim lấp lánh trong tay anh đã quyết định vận mệnh anh. Nàng đã để anh vào.

Anh tháo kính râm nhét vào túi rồi lấy ra một nhánh cây tầm gửi và vòng quanh đầu nàng. “Giáng sinh vui vẻ,” anh nói. Miệng anh ấm nóng nuốt trọn miệng nàng, và nàng cảm nhận được nụ hôn đó tới tận gót chân mình. Khi anh ngưng lại nhìn nàng, nàng áp lòng bàn tay lên hai má anh và kéo anh thấp xuống để hôn thêm lần nữa. Nàng còn không bận tâm che giấu cảm xúc. Dù sao đi nữa, nàng cũng không chắc là mình có thể giấu được. Tay nàng vuốt ve qua vai và khắp ngực anh, và khi cảm xúc đã lắng xuống, nàng thú thực, “Em nhớ anh.”

“Anh ở Boise đến tận khuya hôm qua.” Anh dồn trọng lượng lên một chân và nhét cái hộp vào tay nàng. “Cái này tặng em. Anh mất một lúc để tìm nó đấy.”

Nàng nhìn mãi chiếc hộp vàng và vuốt lên lớp giấy mịn. “Chắc là em nên đợi. Em có một món quà cho anh để ở nhà em.”

“Không,” anh cố nài cứ như tử tù chỉ muốn đón nhận xong hình phạt càng nhanh càng tốt. “Cứ kệ nó và mở cái này ngay đi.”

Dưới đôi tay của nàng, lớp giấy mịn toạc ra chỉ với một lần xé quà đầy hồi hộp. Nằm giữa một lớp giấy lụa mỏng là một chiếc vương miện có gắn đá pha lê như những chiếc vương miện được trao trong các cuộc thi sắc đẹp.

“Anh đã nghĩ vì Helen phỏng tay trên chiếc vương miện cựu học sinh của em hồi trung học, anh sẽ tặng em một cái đẹp hơn.”

Cái vương miện to lớn và cầu kỳ và hiển nhiên là thứ đẹp nhất nàng từng được thấy. Nàng cắn môi dưới để khỏi run rẩy khi nàng kéo cái vương miện ra khỏi lớp giấy lụa và trả cái hộp cho Nick. “Em thích nó lắm.” Những viên đá bắt ánh sáng và hắt ra những tia sáng khắp căn phòng. Nàng đặt nó lên đầu và tự ngắm mình trong cái gương bên cạnh giá treo áo. Những viên đá lấp lánh được tạo dáng thành một hàng trái tim và dải băng với một trái tim ngay vị trí trung tâm to hơn hết thảy số còn lại. Nàng cố nén những giọt nước mắt khi ngược lên nhìn anh trong gương. “Đây là món quà Giáng sinh tuyệt nhất mà em từng nhận.”

“Anh mừng vì em thích nó.” Anh đặt lòng bàn tay to lớn lên bụng nàng, sau đó luồn tay xuống dưới lần áo len lên ngực nàng. Qua lớp áo ngực bằng ren của nàng, anh áp chúng lại, những ngón tay của anh ấn vào da thịt nàng khi anh kéo nàng sát ngực anh. “Suốt chặng đường lái xe từ Boise về tối qua, anh chỉ nghĩ tới mỗi lúc em mang cái vương miện đó thôi và không thêm thứ gì khác.”

“Anh đã từng làm tình với một nữ hoàng chưa?”

Anh lắc đầu và cười tươi. “Em là người đầu tiên.”

Nàng nắm tay anh và dẫn anh vào nhà kiếng nơi nàng đang xem ti vi. Anh cởi bỏ y phục của nàng với đôi tay thông thả chậm rãi, khiến nàng cảm nhận vẻ đẹp và ham muốn tình yêu ngay trên chiếc ghế sofa màu vàng chanh của mẹ nàng. Nàng lướt nhẹ mấy đầu ngón tay dọc tấm lưng ấm áp và cặp mông tròn và hên lên bả vai phẳng của anh. Nàng muốn cảm nhận giây phút đó mãi mãi. Làn da nàng ngứa ran và thân xác nàng xúc động dạt dào. Trái tim nàng căng đầy khi anh hôn lên bờ ngực nhạy cảm của nàng, và khi anh vùi phần thân thể cương cứng mãnh liệt của anh tận mãi bên trong cơ thể nàng, nàng còn hơn cả sẵn sàng. Anh ôm lấy hai bên mặt nàng và nhìn sâu vào mắt nàng khi anh chậm chậm đi vào nàng hết lần này đến lần khác.

Nàng ngược nhìn lên gương mặt anh, đôi mắt xám của anh, bùng lên sống động với nỗi đam mê mà anh cảm nhận được từ nàng, đôi môi anh ẩm ướt vì nụ hôn của họ, hơi thở của anh dồn dập. “Em yêu anh, Nick,” nàng thì thầm. Anh sững lại một lúc, sau đó tiến vào sâu hơn, mạnh hơn, không ngừng nghỉ, và nàng thì thầm lời yêu thương của nàng với mỗi cú nhấn cho tới khi nàng đắm chìm vào cơn mê say ngọt ngào nhất trong đời mình. Nàng nghe thấy tiếng rên rỉ nguyên thủy sâu lắng của anh cùng những lời cầu khẩn và nguyên rủa lẫn vào nhau. Rồi toàn bộ trọng lượng của anh đổ ập xuống người nàng.

Một cảm giác bút rút nhói lên trong ngực nàng khi nàng lắng nghe hơi thở anh dịu xuống. Nàng đã nói với anh rằng nàng yêu anh. Và trong khi anh khiến nàng cảm thấy mình được yêu, anh vẫn không thốt ra những lời ấy. Nàng cần phải biết lúc này anh cảm nhận nàng ra sao, nhưng cùng lúc đó, nàng sợ câu trả lời. “Nick?”

“Hử?”

“Chúng ta cần nói chuyện.”

Anh ngẩng đầu lên và nhìn vào mắt nàng. “Cho anh một phút.” Anh rút khỏi người nàng và trần truồng bước ra khỏi phòng để tháo cái bao cao su mà anh không quên mang từ sau lần yêu điên cuồng đầu tiên trong căn buồng nhỏ ở khách sạn Lakeshore. Delaney tìm quần lót và thấy chúng dưới chiếc bàn mây thấp. Nàng xỏ chân vào chúng, và mỗi khoảnh khắc trôi qua, cảm giác bức bối trong nàng càng tăng lên. Sẽ ra sao nếu anh không yêu nàng? Làm sao nàng có thể chịu đựng điều đó, và nàng biết phải làm gì nếu anh như thế? Anh quay lại ngay khi nàng vừa thấy áo ngực của mình đang sau đệm giường. Anh lấy cái áo ngực khỏi tay nàng và ném nó qua một bên. Anh ôm nàng trong vòng tay và giữ nàng sát ngực anh, ôm nàng chặt hơn bất kỳ lúc nào trước đây. Giữa đôi tay ấm áp của anh, với mùi hương trên da anh tràn ngập trong tâm trí, nàng tự nhủ rằng anh yêu nàng. Ngay cả khi nàng không phải người kiên nhẫn, nàng vẫn có thể chờ đợi anh nói ra những lời nàng muốn nghe. Thay vào đó, nàng nghe thấy tiếng nghiêng rin rít của gỗ và bản lề, có vẻ như cửa trước mở ra, và nàng lặng đi. “Anh có nghe gì không?” nàng nói khẽ.

Anh đặt một ngón tay lên môi và lắng nghe. Cánh cửa đóng sầm lại, khiến nàng cảm thấy kích động.

“Quý thần ơi!” nàng thoát ra khỏi vòng tay của Nick và

với lấy thứ y phục gần nhất, cái áo sơ mi bằng ni của anh. Tiếng bước chân vang lên từ đại sảnh khi nàng xỏ tay vào áo. Cái quần jean của Nick nằm đâu đó sau trường kỷ, và anh bước về phía sau Delaney ngay khi Gwen bước vào phòng. Một cảm giác ngờ ngợ kỳ quái chạy dọc cột sống của Delaney. Mẹ của nàng đứng giữa một luồng ánh sáng, mặt trời tỏa nắng lên tóc bà như thể bà là một thiên thần Giáng sinh.

Gwen hết nhìn Delaney đến Nick rồi lặp lại, sự sững sốt ngập trong đôi mắt xanh của bà. “Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”

Delaney dùng tay khép vạt chiếc áo sơ mi. “Mẹ... Con...” Ngón tay nàng cài khuy áo trong khi ảo giác che mờ tâm trí nàng. “Mẹ làm gì ở nhà vậy?”

“Mẹ sống ở đây mà!”

Nick đặt một tay lên bụng nàng và kéo nàng sát ngực anh, che thân thể anh khuất mắt mẹ Delaney. “Con biết, nhưng con tưởng lẽ ra mẹ đang đi du thuyền cơ mà.”

Bà Gwen chỉ một ngón tay vào Nick. “Nó làm gì trong nhà của mẹ thế?”

Nàng cẩn thận cài hết khuy áo. “À, anh ấy chỉ là có lòng tốt mừng lễ Giáng sinh cùng với con.”

“Nó không mặc đồ!”

“À, phải.” nàng kéo hai bên áo của anh rộng ra để cố che anh kỹ hơn. “Anh ấy... à...” Nàng ngậm miệng lại và nhún vai. Chẳng gì cứu vãn được chuyện này, nàng đã bị bắt gặp. Chỉ là lần này nàng không phải là một cô gái mười tám tuổi khờ khạo. Chỉ còn vài tháng nữa là nàng ba mươi tuổi và nàng yêu Nick Allegrezza. Nàng là một người đàn bà trưởng thành độc lập, nhưng nàng không thích bị mẹ tóm được họ trần như nhộng trong căn phòng kính của bà. “Nick và con đang hẹn hò.”

“Phải nói là hai người hơn cả hẹn hò đấy. Làm sao con có thể làm chuyện này, Delaney? Làm sao con có thể đi với một thằng như nó? Nó là một thằng lãng nhãng và nó ghét gia đình này.” Bà quay sang Nick. “Anh lại chạm tay vào con gái của ta nữa rồi, nhưng lần này anh đã chọn đúng lúc đấy. Anh đã vi phạm điều khoản trong di chúc của Henry. Ta sẽ chứng kiến anh mất tất cả vì việc đó.”

“Tôi đêch bao giờ quan tâm đến bản di chúc.” Những ngón tay của anh vuốt qua làn vải ni đang che kín bụng Delaney.

Delaney hiểu rõ mẹ nàng đủ để biết rằng bà không đe dọa suông. Nàng cũng biết cách để ngăn bà lại. “Nếu mẹ nói với ai về chuyện này, thì con sẽ không bao giờ nói chuyện với mẹ nữa. Một khi con rời đi vào tháng Sáu, mẹ sẽ không bao giờ gặp lại con đâu. Nếu mẹ từng nghĩ rằng mẹ không bao giờ thấy con sau khi con bỏ đi như hồi mười năm trước, thì mẹ chỉ cần đợi mà xem. Lần này khi con đi, con sẽ không cho mẹ biết con ở đâu. Khi con đi, con sẽ có ba triệu đô la và con sẽ không bao giờ về thăm mẹ.”

Bà Gwen mím môi lại và bà vòng tay quanh ngực. “Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau.”

Bàn tay của Nick thông xuống. “Nếu bà không muốn thấy mông tôi, thì tốt nhất là bà nên rời khỏi phòng khi tôi mặc đồ.”

Giọng của anh sắc như dao. Nàng đã nghe nó một lần trước đây. Lần cuối khi ba người bọn họ có mặt trong văn phòng của Henry. Cái ngày bản di chúc được đọc. Delaney không thể trách anh vì tỏ ra cáu kỉnh như vậy. Tình huống ngược ngùng này thật khó bề chịu đựng, và mẹ nàng đã bộc lộ phần tệ hại nhất trong con người khi đang thắng thế.

Ngay khi bà Gwen quay gót, Delaney quay lại. “Em xin lỗi Nick. Em xin lỗi vì mẹ em đã nói những điều đó với anh, và em hứa sẽ không để cho bà ấy làm gì gây nguy hại tới những gì Henry đã để lại cho anh.”

“Quên nó đi.” Anh tìm thấy quần dài vào xô chân vào trong. Họ im lặng mặc đồ, và khi nàng dẫn anh ra cửa trước, anh nhanh chóng rời khỏi và hứa hẹn hôn tạm biệt nàng.

Nàng tự nhủ rằng điều đó không quan trọng và bước vào tìm mẹ. Bà Gwen có lẽ sẽ không thích điều nàng sắp phải nói, nhưng Delaney đã chấm dứt việc phải dành cả cuộc sống vì mẹ mình như lâu nay. Nàng thấy bà đang đứng trong nhà bếp, đợi nàng.

“Sao mẹ lại về nhà vậy?”

“Mẹ nhận ra rằng Max không phải người đàn ông dành cho mẹ. Ông ấy thật khó tính,” bà nói qua quai hàm nghiến chặt. “Giờ đừng bận tâm về chuyện đó nữa. ‘Thằng đó’ làm gì trong nhà của mẹ vậy?”

“Con nói rồi, anh ấy mừng lễ Giáng sinh với con.”

“Mẹ đã nghĩ rằng cái xe Jeep đậu phía trước ga ra là của nó, nhưng mẹ lại chắc rằng mình nhìn lầm. Mẹ không mong bắt gặp thằng đó... con... trong nhà của mẹ trong một triệu năm nữa. Nick Allegrezza trong tất cả bọn đàn ông. Nó...”

“Con đang yêu anh ấy,” Delaney ngắt lời.

Bà Gwen siết chặt lưng ghế nhà bếp. “Chuyện đó không hay đâu. Con chỉ nói thế để trả đũa mẹ thôi. Con đã giận mẹ vì để con một mình trong kỳ Giáng sinh.”

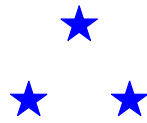
Đôi khi lập luận của mẹ nàng thật khiến người ta rối trí, nhưng điều đó luôn có thể đoán trước được. “Tình cảm của con dành cho Nick không liên quan gì đến mẹ. Con muốn ở với anh ấy, và con sẽ ở với anh ấy.”

“Mẹ hiểu.” Khuôn mặt của mẹ nàng trở nên sắt đá. “Con có định nói rằng con không thèm để ý xem mẹ cảm thấy thế nào về điều đó?”

“Đương nhiên là con quan tâm. Con không muốn mẹ ghét người đàn ông con yêu. Con biết rằng mẹ khó mà mừng cho con ngay lúc này, nhưng có thể mẹ chỉ cần chấp nhận rằng con có quan hệ với Nick, và con sẽ hạnh phúc với anh ấy.”

“Chuyện ấy là khó thành hiện thực. Con không thể hạnh phúc với người như Nick. Đừng làm thế với bản thân con và gia đình của con.”

Delaney lắc đầu và chiếc vương miện của nàng lệch qua một bên. Nàng gỡ nó khỏi đầu và vuốt ve ngón tay qua những viên đá mát lạnh. Không có tác dụng gì. Mẹ nàng sẽ không bao giờ thay đổi. “Henry đã mất. Bây giờ con là người thân duy nhất của mẹ.” Nàng nhìn lên bà Gwen. “Con cần Nick. Đừng buộc con phải lựa chọn.”

Nick đứng gần lò sưởi xây bằng đá và nhìn sững vào dãy đèn nhấp nháy mà Sophie đã giúp anh treo lên cây. Anh nâng chai bia lên uống một hớp và những ngọn đèn nhòà đi khi anh ngửa đầu ra sau.

Lẽ ra anh nên hiểu rõ hơn. Anh đã sống trong ảo tưởng suốt mấy ngày qua. Anh đã ôm nàng khi nàng ngủ trong cái giường nhỏ màu hồng kia và khiến anh mơ về một căn nhà, một con chó, và hai đứa trẻ. Anh đã cho phép bản thân hình dung có nàng trong cuộc sống của anh, trong cả phần đời còn lại, và anh cần điều đó còn hơn cả cuộc sống.

‘Một khi con rời đi vào tháng Sáu, mẹ sẽ không bao giờ gặp con đâu. Nếu mẹ từng nghĩ rằng mẹ không bao giờ thấy con sau khi con bỏ đi như hồi mười năm trước, thì mẹ chỉ cần đợi mà xem. Lần này khi con đi, con sẽ không cho mẹ biết con ở đâu. Khi con đi, con sẽ có ba triệu đô la và con sẽ không bao giờ về thăm mẹ.’

Anh là một thằng đàn. Lẽ ra anh phải biết rằng nàng sẽ bỏ đi, nhưng anh đã cho phép mình bắt đầu nghĩ rằng anh đủ để khiến nàng ở lại. Nàng đã nói rằng nàng yêu anh. Rất nhiều phụ nữ vào khoảnh khắc ấy cũng như vậy, khi anh ấn sâu vào bên trong mang lại khoái cảm cho cả hai bên. Nó thường chẳng có ý nghĩa gì cả, và anh không phải là kiểu đàn ông quản quanh chờ đợi và theo dõi những tín hiệu từ bụi tảo gai để biết liệu nó có nghĩa gì chẳng.

Tiếng chuông cửa vang lên và anh trông mong sẽ gặp Delaney. Thay vào đó anh thấy Gail.

“Giáng sinh vui vẻ,” cô ta nói và đưa một cái hộp màu mè sáng lóa cho anh. Anh cho cô nàng vào vì anh cần chút khuây khỏa.

“Tôi không có gì tặng em cả.” Anh treo áo choàng của cô ta gần cửa, sau đó dẫn cô ta vào bếp.

“Không sao. Nó chỉ là bánh quy, không có gì lớn lao cả. Josh và em vẫn còn một ít.” Nick đặt cái hộp lên quầy và nhìn khắp người cô nàng. Cô ta diện một bộ váy đỏ bó sát và đi giày cao gót cũng màu đỏ. Anh cá là cô ta đang mang nịt tất màu đỏ và không thêm gì khác nữa. Cô ta ghé qua không chỉ để tặng mấy cái bánh gừng, nhưng anh không thấy chút hứng thú nào cả.

“Con trai của em đâu?”

“Nó ở với cha nó tối nay. Cả đêm. Em đã nghĩ rằng anh và em có thể hưởng một thời gian tốt đẹp cùng nhau trong bể tắm nước nóng của anh.”

Chuông cửa vang lên lần thứ hai trong vòng năm phút, và lần này là Delaney. Nàng đứng trên công vòm của anh, một món quà bọc giấy thiếc đỏ trong tay và một nụ cười trên môi. Nụ cười tắt ngấm khi Gail bước ra phía sau anh và choàng tay qua vai anh. Anh đã có thể gỡ ra. Anh không làm thế.

“Vào đi,” anh nói. “Gail và anh đang sắp nhảy vào bể tắm nước nóng đấy.”

“Em...” Ánh mắt choáng váng của nàng quét qua cả hai người. “Em không mang đồ tắm.”

“Gail cũng thế.” Anh biết những gì nàng nghĩ và anh cứ mặc nàng nghĩ như vậy. “Em cũng không cần đâu.”

“Chuyện gì đang xảy ra vậy, Nick?”

Anh vòng một cánh tay quanh thắt lưng của Gail và kéo cô ta sát vào hông mình. Anh uống một hớp từ chai bia và nhìn vào người phụ nữ mà anh yêu nhiều đến nỗi như có một cơn đau quặn thắt trong ngực anh. “Em là một cô gái trưởng thành rồi. Thử đoán xem.”

“Tại sao anh lại xử sự như vậy? Có phải anh giận vì chuyện vừa xảy ra không? Em đã nói với anh rằng em đảm bảo mẹ em sẽ không nói gì cả.”

“Anh không thêm đề ý đến chuyện đó.” Ngay cả khi anh muốn tự ngăn mình đừng làm nàng tổn thương, anh cũng không thể. Anh lại một lần nữa cảm thấy như mình là một cậu bé bất lực, ngắm nàng và ham muốn nàng nhiều tới mức phát điên lên. “Sao em không cùng tắm với bọn anh?”

Nàng lắc đầu. “Ba người nhiều quá, Nick ạ.”

“Không, ba người là một lần cực kỳ tuyệt vời.” Anh biết rằng anh sẽ không bao giờ quên được nỗi đau trong mắt nàng, và anh nhìn sang Gail. “Em nói xem? Em có hứng thú với màn làm tình ba người không?”

“Một...”

Anh lại nhìn Delaney và nhướn mày lên. “Hay chứ?”

Nàng gơ bàn tay không cầm quà lên và nắm chặt lấy khoảng áo len phía trên tim mình. Nàng lui lại một bước và miệng nàng mấp máy nhưng không lời nào thốt ra. Anh nhìn nàng quay đi, gói quà màu đỏ bị quên mất trên tay nàng, và chạy theo lối đi hướng đến xe của nàng. Tốt hơn là để nàng đi trước khi anh cầu xin nàng ở lại. Tốt hơn là kết thúc ngay lúc này. Nick Allegrezza không van vì ai yêu hẳn cả. Anh chưa bao giờ và sẽ không bao giờ làm thế.

Anh ép mình phải đứng lại đó, và buộc mình nhìn nàng khuất khỏi cuộc đời anh. Anh tự bắt mình gặm nhấm cảm giác ruột gan đứt đoạn, rồi anh đưa áo

choàng cho Gail. “Tôi không phải một bạn tình dễ chịu,” anh nói, và lần đầu tiên cô ta ý thức được rằng đừng cố thử lay chuyển anh.

Còn lại một mình, anh bước vào trong bếp và bật nắp một chai bia khác. Đến nửa đêm, anh đã nốc đến chai Jim Beam. Nick không cần phải thành một gã say thảm hại, nhưng anh đang trong tâm trạng thảm hại. Anh uống để quên, nhưng càng uống, anh càng nhớ nhiều hơn. Anh nhớ làn hương thoảng trên da nàng, mái tóc nàng mượt mà và vị của miệng nàng. Anh ngủ quên trên trường kỷ với tiếng cười của nàng trong tai anh và tên nàng trên môi anh. Khi anh thức dậy lúc tám giờ, đầu anh nhức như búa bổ, và anh biết mình cần phải kiếm chút gì đó để ăn sáng. Anh lấy một chai Bufferin và thêm một chút nước cốt cam vào chai vodka. Anh đã uống tới ly thứ ba và viên aspirin thứ bảy khi anh trai anh bước vào nhà.

Nick nằm ườn trên chiếc trường kỷ bọc da, một tay cầm điều khiển dò kênh trên cái ti vi màn hình rộng. Anh không buồn ngược nhìn lên.

“Trông chú như cút vậy.”

Nick chuyển kênh và uống cạn ly. “Tâm trạng cũng như cút, vậy tại sao anh không biến đi.”

Louie rảo bước qua chỗ ti vi và tắt đi. “Cả nhà đợi chú cả tối qua để dùng bữa tối Giáng sinh.”

Nick đặt cái ly rỗng và bộ điều khiển trên một cái bàn góc. Cuối cùng anh nhìn Louie đứng phía bên kia phòng, viền quanh bởi một dải sáng mờ mờ, kiểu như bức ảnh Chúa Jesus mà mẹ anh treo trên tường phòng ăn. “Tôi không nhớ.”

“Rõ quá rồi. Có chuyện gì vậy?”

“Không phải chuyện của anh.” Đầu anh nhức buốt và anh muốn được yên thân. Có thể nếu anh tiếp tục uống chừng hai tháng, chất cồn sẽ làm biến mất cái giọng nói cố hữu trong đầu đã khởi sự quấy rầy anh đầu đó lúc nửa đêm, gọi anh là một thằng đàn và bảo rằng anh đã phạm phải sai lầm lớn nhất trong cuộc đời.

“Lisa có nói chuyện với Delaney lúc sáng nay. Anh đoán rằng cô ấy đang rất rối trí. Chú có liên quan gì đến chuyện đó không?”

“Có.”

“À... chú đã làm gì vậy?”

Nick đứng dậy và cả căn phòng chao đảo lần trước khi dừng lại. “Lo việc của anh đi.” Anh đi qua Louie, nhưng anh trai của anh đã với tay tóm lấy áo sơ mi của anh. Anh nhìn xuống những ngón tay Louie đang cuốn chặt lấy chiếc áo nỉ của anh, và anh không thể tin nổi. Hai người bọn họ đã không choàng nhau kể từ lần họ làm cửa sau nhà mẹ họ bật tung khỏi bản lề mười lăm năm về trước.

“Có cái quái gì không ổn với chú vậy?” Louie bắt đầu.

“Trong gần suốt cuộc đời của chú, chú muốn một thứ. Một thôi. Delaney Shaw. Ngay khi vừa sắp có được điều mình muốn, chú lại làm gì đó khiến nó hỏng bét. Chú cố ý làm cô ấy tổn thương để cô ấy căm ghét chú. Cũng như mọi khi. Và đoán xem? Cô ấy đã ghét chú thật.”

“Sao anh phải quan tâm?” Nick ngược mắt nhìn vào đôi mắt nâu sâu thẳm của anh trai. “Anh không thích cô ấy cơ mà.”

“Anh ưa cô nàng vừa phải, nhưng cảm giác của anh ra sao không quan trọng. Chú thì yêu cô ta.”

“Không ăn thua gì. Đến tháng Sáu cô ấy sẽ bỏ đi.”

“Cô ấy nói vậy à?”

“Phải.”

“Chú có yêu cầu cô ấy ở lại không? Chú có cố gắng giải quyết vấn đề cùng cô ấy không?”

“Nó cũng chẳng làm tình hình khác đi được.”

“Chú chưa biết chắc, và thay vì tìm hiểu, chú lại để người phụ nữ mình yêu trong cả cuộc đời bỏ đi. Chú bị làm sao vậy? Chú có phải là một thằng hèn không?”

“Mẹ kiếp anh, Louie.” Anh chỉ kịp thấy nắm đấm của Louie trước khi nó giáng vào mặt anh. Mắt Nick tóe sao và anh ngã một cú khá nặng, phía sau đầu nện xuống sàn gỗ. Trước mắt anh tối sầm và anh nghĩ có thể mình sẽ bỏ mạng. Không may những thanh đà nổi hiện ra, và với tầm nhìn rõ ràng của mình, đầu anh như bị chẻ ra làm hai. Xương gò má của anh giòn giắt, và não anh ê ẩm. Anh rên lên và thận trọng chạm vào mắt mình. “Anh là một cái của quý bé tí, Louie, và khi tôi tỉnh lại, tôi sẽ đánh bại anh.”

Anh trai của anh tiến tới và đứng ngay phía trên anh. “Chú không thể thắng nổi bậc lão thành Baxter đâu, anh ta đã luyện thể hình suốt mười năm nay rồi.”

“Anh đánh nứt cả sọ tôi rồi.”

“Không đâu, đầu chú cứng lắm. Tuy nhiên, có thể làm nứt sàn nhà của chú.” Louie lôi ra một chùm chìa khóa trong túi quần. “Anh không biết lý do chú làm Delaney ghét chú, nhưng chú sẽ tỉnh táo lại và nhận ra rằng mình đã phạm một sai lầm lớn. Anh hy vọng khi đó không quá muộn.” Anh nhăn trán và chỉ một ngón tay vào em trai. “Tắm đi, Nick. Người chú bốc toàn mùi rượu.”

Sau khi Louie đi, Nick nhắc người khỏi sàn nhà và trầy trật bước lên lầu đi ngủ. Anh ngủ tới sáng hôm sau và khi thức dậy cứ tưởng như vừa bị một cái xe tải khổng lồ cán qua. Anh đi tắm, nhưng không cảm thấy khá lên bao nhiêu. Phía sau đầu anh còn đau và một mắt bầm đen. Đó chưa phải là điều tệ nhất. Tệ

hơn đó là khi biết rằng Louie nói đúng. Anh đã đẩy Delaney ra khỏi cuộc đời mình. Anh cứ tưởng anh cũng có thể đẩy nàng ra khỏi suy nghĩ của mình. Anh cứ tưởng anh sẽ dễ chịu hơn. Anh chưa từng cảm thấy suy sụp thế này.

‘Chú có phải là một thằng hèn không?’ Thay vì đấu tranh để giành lấy Delaney, anh đã lại rơi vào vũng lầy cũ. Thay vì đón lấy cơ hội, anh lại làm đau lòng nàng trước khi nàng có thể gây tổn thương cho anh. Thay vì chấp nhận mạo hiểm, anh đã tháo chạy. Thay vì giữ lấy nàng bằng cả hai tay, anh lại đẩy nàng ra xa.

Nàng nói rằng nàng yêu anh, và anh tự hỏi phải chăng mình đã hủy hoại mọi thứ. Có thể anh không xứng đáng với tình yêu của nàng, nhưng anh muốn có nó. Và nếu nàng không yêu anh nữa thì sao? Cái giọng nói rầy rà đó lại cật vấn. Anh đã khiến nàng yêu anh một lần. Anh có thể làm lại lần nữa.

Anh thay đồ và hướng ra cửa để đối mặt với lần mạo hiểm lớn nhất trong đời mình. Anh lái xe tới căn hộ của Delaney, nhưng nàng không ở nhà. Hôm đó là thứ Bảy, và tiệm thẩm mỹ của nàng cũng đóng cửa. Không phải một dấu hiệu tốt lành.

Anh lái xe đến nhà mẹ nàng, nhưng bà Gwen không thèm nói chuyện với anh. Anh nhòm vào nhà để xe xem thử Delaney có nấp ở đó vì không muốn gặp anh chẳng. Chiếc Cadillac của Henry đậu bên trong. Chiếc Miata nhỏ màu vàng đã biến mất.

Anh tìm nàng khắp thị trấn, và càng tìm anh càng mất dần hy vọng thấy được nàng. Anh muốn mang lại cho nàng hạnh phúc. Anh muốn xây cho nàng một căn nhà trên khoảng đất ở Angel Beach hay bất kỳ nơi nào nàng thích. Nếu nàng muốn sống ở Phoenix hay Seattle hoặc Chattanooga, Tennessee thì anh cũng không bận tâm, miễn là anh sống cùng nàng ở nơi ấy. Anh muốn giấc mơ thành hiện thực. Anh muốn có mọi thứ. Giờ thì tất cả những gì anh cần làm là tìm cho ra nàng.

Anh hỏi thăm Lisa, tuy nhiên cô cũng không biết được tin tức gì từ Delaney. Khi nàng không đến mở cửa hiệu làm tóc của nàng vào sáng thứ Hai, Nick quyết định ghé qua chỗ Max Harrison.

“Ông có nghe tin gì từ Delaney chẳng?” anh vừa hỏi vừa bước vào văn phòng viên luật sư.

Max nhìn anh một lượt rồi nghĩ một lúc trước khi trả lời. “Cô ấy có điện thoại cho tôi hôm qua.”

“Cô ấy đang ở đâu?”

Một lần nữa ông ngẫm nghĩ. “Tôi nghĩ anh sẽ sớm hiểu ra. Cô ấy rời thị trấn rồi.”

Câu nói của Max khiến ngực anh đau đớn. “Cút thật.”

Nick buông mình vào một chiếc ghế và dùng một tay xát lên hàm. “Cô ấy đi đâu vậy?”

“Cô ấy không nói.”

“Ý ông là sao, cô ấy không nói gì sao?” Anh buông thõng tay xuống đùi. “Ông nói là cô ấy có gọi mà.”

“Đúng là thế. Cô ấy gọi để báo cho tôi biết cô ấy rời thị trấn, và cô ấy đã vi phạm di chúc của Henry. Cô ấy cũng chẳng nói lý do hay nơi cô ấy sẽ đi. Tôi có hỏi nhưng cô ấy không tiết lộ. Tôi đoán là cô ấy nghĩ tôi sẽ cho bà Gwen biết trước khi cô ấy chuẩn bị tinh thần cho bà ấy rời mới nói Max nghiêng đầu sang một bên. “Điều này có nghĩa là anh được hưởng những điều khoản quy định cho Delaney. Chúc mừng nhé, đến tháng Sáu, anh sẽ có toàn bộ.”

Nick lắc đầu và cười lớn không chút gì hóm hỉnh. Thiếu Delaney thì cũng như không. Anh chẳng có gì cả. Anh nhìn vào tay luật sư địa ốc của Henry và lên tiếng, “Delaney và tôi đã có mối liên hệ về mặt sinh lý trước khi nàng rời khỏi đây. Nói với Frank Stuart và cả hai ông cứ làm bất cứ việc gì cần thiết để chắc rằng nàng có được những điền sản tại Silver Creek và Angel Beach.”

Max trông có vẻ chán ghét và mệt mỏi vì cả mớ hỗn độn này. Nick hiểu cảm giác đó.

Hai tuần sau khi anh đến gặp Max, anh vẫn chưa nghe một tin tức nào. Anh ám Gwen và Max Harrison suốt, và anh gọi cho tiệm làm tóc ở Scottsdale nơi Delaney làm việc trước đây. Họ chẳng biết tin gì từ nàng kể từ khi nàng ra đi hồi tháng Sáu năm trước. Nick như phát cuồng. Anh không biết tiếp theo còn phải tìm nàng ở đâu. Anh đã chẳng ngờ được rằng lẽ ra anh nên tìm trong chính gia đình mình.

“Anh nghe nói Delaney Shaw đang làm việc dưới Boise đó,” Louie vừa nói vừa nhả nha nuốt món súp.

Mọi thứ trong người Nick lặng đi và anh nhìn lên anh trai mình. Anh cùng Louie và Sophie đang ngồi tại bàn dùng bữa trưa trong phòng ăn của mẹ anh. “Anh nghe tin này ở đâu vậy?”

“Lisa. Cô ấy tiết lộ với anh là Delaney đang làm việc ở mỹ viện của Ali, anh họ cô Lisa.”

Nick chậm rãi hạ chiếc thìa xuống. “Anh biết tin đó bao lâu rồi?”

“Mới vài ngày.”

“Và anh không nói cho em hay?”

Louie nhún vai. “Anh không nghĩ chú muốn biết.”

Nick đứng lên. Anh không biết mình nên ôm chầm lấy anh trai hay cho ông anh mình một đấm vào ngay mặt. “Anh biết rằng em muốn biết tin mà.”

“Có thể anh nghĩ nên để chú bình tâm lại trước khi gặp lại cô ấy.”

“Tại sao Nick lại muốn gặp con nhỏ đó?” Benita gắng hỏi. “Việc tốt lành nhất nó từng làm được là rời khỏi thị trấn. Điều đúng đắn cuối cùng đã được thực hiện.”

“Lẽ phải đã được thực hiện nếu Henry nhận lấy trách nhiệm của ông ấy từ trước kia. Nhưng ông ấy đã chẳng ưa gì con cho đến khi quá muộn.”

“Nếu không phải vì con nhỏ đó và mẹ nó, ông ấy đã cố gắng chu cấp cho con từ nhiều năm trước rồi.”

“Và chắc ông ta sẽ rặn ra giống khi,” Sophie cất tiếng khi vươn tay lấy lọ muối tiêu, “nhưng cháu nghi ngờ vụ đó.”

Louie nhướn một bên chân mày trong lúc Nick phá lên cười.

“Sophia,” Benita há hốc mồm kinh ngạc. “Cháu đã nghe ở đâu được cái thứ ngôn ngữ ghê tởm này?”

Có hàng tỷ nơi để nghe, bắt đầu từ cha cho đến chú của cô bé và kết thúc với các chương trình truyền hình. Câu trả lời của Sophie làm Nick bất ngờ. “Delaney.”

“Thấy chưa!” Benita nhồm dậy và tiến về phía Nick. “Đứa con gái đó chả tốt lành gì đâu. Tránh xa nó ra đi.”

“Điều này sẽ hơi khó đây bởi vì con sắp chạy đến Boise tìm nàng. Con yêu nàng, và con sẽ cầu xin nàng kết hôn với con.”

Benita dừng lại và đưa tay lên vuốt cổ họng chừng như Nick đã làm cho bà nghẹt thở.

“Mẹ luôn bảo mẹ muốn con sống hạnh phúc. Delaney làm con hạnh phúc, và con không định sống thiếu cô ấy nữa. Con sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để mang cô ấy trở lại với mình.” Anh ngừng một chút và nhìn thẳng vào vẻ mặt kinh ngạc của mẹ mình. “Nếu mẹ không thể vui giùm cho con thì cứ tránh xa ít nhất cho tới khi mẹ có thể giả vờ tỏ ra vui vẻ cũng được.”

Delaney ghét phải thừa nhận, và cũng chẳng bao giờ có ý định nói ra, nhưng nàng nhớ những lọn tóc cuốn tay. Quả thực, nàng nhớ Wannetta. Nhưng còn có điều gì đó sâu thẳm hơn nỗi nhớ một bà già tọc mạch. Nàng nhớ cuộc sống ở Truly. Nàng nhớ cảnh sống ở một nơi người ta biết đến mình, và nơi mà nàng biết hầu hết mọi người.

Nàng gom những chiếc cặp tóc trên dải đeo của chiếc quần yếm đang mặc và đặt chúng vào góc làm việc của mình. Hai bên chỗ làm việc của nàng đều bị kẹp giữa những nhà tạo mẫu khác đang cắt và chải bới tại mỹ viện cao cấp tọa lạc ngay khu trung tâm Boise. Mỹ viện Ali nằm trong một nhà kho được cải tạo lại, mọi thứ trong đây đều mới mẻ và thời thượng. Trước đây nàng rất mê làm việc tại kiểu viện mẫu thế này, nhưng giờ thì khác rồi. Nó không thuộc về nàng.

Nàng vớ lấy chiếc chổi và quét tóc vụn của khách hàng cuối cùng. Trong suốt mười năm gần đây nàng sống ở những nơi mà nàng không có quá khứ, không lý lịch bản thân, không bạn bè đã cùng nàng trải qua nỗi đau thời trung học. Nàng sống ở bốn bang khác nhau, luôn tìm kiếm chút khuây khỏa, tìm một nơi hoàn hảo để bám trụ. Nàng đã ném trái đũa cho cuộc đời mình, và thật hài hước đến chua chát khi nàng nhận ra nơi tuyệt vời nhất chính là nơi nàng đã rời bỏ. Nàng cảm thấy mình chẳng khác Dorothy trong ‘Phù thủy xứ Oz,’ chỉ là nàng chẳng bao giờ có thể về nhà. Không phải lúc này.

Boise là một thành phố dễ thương và đầy mời gọi. Nhưng chốn này chẳng có một ông già Noel thích mặc đồ phụ nữ hay những cuộc tuần hành suốt mỗi dịp hội hè. Nó không có nhịp sống và những rung động bồi hồi của một thị trấn nhỏ.

Nơi đây không có Nick.

Nàng đã quét xong tóc và gom thành một đống, rồi vớ lấy cái hốt rác. Không có Nick sống cùng thành phố lẽ ra có thể khiến nàng dễ chịu hơn. Nhưng không. Nàng yêu anh ta và nàng biết mình sẽ luôn yêu như thế. Nàng ước sao mình có thể sống tiếp và quên Nick Allegranza đi, nhưng thậm chí nàng còn không thể tự buộc mình rời khỏi bang này. Nàng yêu anh, nhưng không thể sống gần anh. Ngay cả vì ba triệu đô cũng không. Quyết định dọn đi cũng chẳng đến nỗi quá khó khăn như vậy. Không có cách nào để nàng có thể sống sót qua những năm tháng tiếp theo mà nhìn Nick cặp với những cô gái khác. Cho dù vì tất cả tiền trên thế gian này cũng không.

Chiếc chuông trước cửa rung lên khi Delaney đổ tóc vụn vào giỏ rác. Nàng nghe những tiếng thờ dòn đập của phụ nữ từ một ngăn làm việc khác và tiếng giày giẫm mạnh.

“Tôi giúp gì được không?”

“Cám ơn,” một giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên. “Anh đã tìm được thứ mình cần rồi.”

Nàng quay lại và nhìn Nick đang đứng cách xa khoảng một sải tay. “Anh muốn gì đây?”

“Anh muốn nói chuyện với em.”

Anh đã cắt tóc ngắn. Một lọn tóc đen được uốn xoắn rơi xuống trán anh. Anh khiến tim nàng ngừng đập. “Tôi đang bận.”

“Cho anh năm phút thôi.”

“Tôi có sự lựa chọn chứ?” nàng hỏi, hết sức trông chờ anh sẽ trả lời “không” để nàng có thể bảo anh ta rút ngay đi.

Anh dồn trọng lượng vào một chân và nhét cả hai tay vào túi trước quần jean, “Được mà.”

Câu trả lời của anh đẩy nàng vào cảnh khó xử và nàng hướng sang Ali, đang làm việc ở ngăn kế bên. “Năm phút nữa tôi sẽ quay lại,” nàng nói và bước về phía cánh cửa. Với Nick theo sát sau lưng, nàng bước vào trong sảnh và dừng lại cạnh chiếc điện thoại bàn. “Anh có năm phút đấy.” Nàng dựa lưng vào tường và khoanh tay quanh ngực.

“Sao em lại rời thị trấn một cách vội vã như thế?”

Nàng nhìn xuống đôi giày da lộn mới toanh của mình. Nàng mua nó để tự tạo cho mình cảm giác thoải mái hơn, nhưng cũng chẳng ích lợi gì. “Tôi cần phải thoát khỏi đó.”

“Tại sao chứ? Em đã thềm đồng tiền tôi tệ đó lắm cơ mà.”

“Hiển nhiên là vì tôi cần phải biến đi hơn là tôi muốn có tiền.”

“Anh đã nói với Max về chuyện chúng ta rồi. Angel Beach và Silver Creek giờ là của em.”

Nàng vòng tay ôm lấy mình chặt hơn, gắng sức giữ cho mình không rã rời. Nàng không thể tin họ đang đề cập đến một đồng tiền sản phẩm nhí mà nàng không thềm đếm xia.

“Sao anh lại nói với ông ta?”

“Có vẻ không công bằng lắm khi anh thừa hưởng hết mọi thứ.”

“Đây là những gì anh định đến cho tôi hay đấy à?”

“Không. Anh đến để nói với em rằng anh biết mình đã làm tổn thương em và anh xin lỗi.”

Nàng nhắm mắt lại. “Tôi chả quan tâm,” nàng nói vậy vì nàng không ‘muốn’ quan tâm. “Tôi đã thổ lộ với anh là tôi yêu anh, sau đó thì anh gọi Gail đến nhà anh để quan hệ.”

“Anh đã không gọi cô ta. Cô ả chỉ diễn thôi, và bọn anh không hề làm tình với nhau.”

“Tôi thấy hết những gì diễn ra lúc đó mà.”

“Chẳng có gì xảy ra hết. Chẳng có thứ gì có khả năng xảy ra. Em chỉ thấy những gì anh muốn em nhìn thấy, và nghĩ những gì anh muốn em phải nghĩ đến.”

Nàng nhướng mắt nhìn anh. “Vì sao?”

Anh hít một hơi dài. “Bởi vì anh yêu em.”

“Câu đó không hài hước lắm đâu.”

“Anh biết. Anh chưa bao giờ yêu một người phụ nữ nào, trừ em.”

Nàng không tin anh. Nàng ‘không thể’ tin anh và mạo hiểm với con tim mình lần nữa. Nó đã đủ đau đớn khi anh bóp vụn nó. “Không, anh chỉ yêu thích việc làm rối trí tôi và khiến tôi điên lên. Anh không thật lòng yêu tôi. Anh làm gì biết yêu là thế nào.”

“Có đấy, anh nghĩ là anh biết.” Đôi hàng chân mày của anh hạ xuống, và anh tiến một bước đến gần nàng. “Anh đã yêu em suốt cuộc đời anh, Delaney à. Anh chẳng nhớ nổi một ngày nào mà anh không yêu em. Anh đã yêu em từ cái ngày mà anh gần như đã hát ngã em bằng một quả cầu tuyết. Anh yêu em khi anh cạy lốp chiếc xe đạp của em để có thể đi bộ về cùng em. Anh yêu em khi anh trông thấy em giấu mặt sau cặp kính râm tại Value Rite, và anh yêu em cả khi em đang yêu thằng khốn Tommy Markham thảm bại kia. Anh chẳng đời nào quên nổi mùi hương trên tóc em hay sự mịn màng trên làn da của em vào cái đêm anh đặt em nằm xuống trên mui xe tại Angel Beach. Vậy thì đừng bảo anh rằng anh không yêu em. Đừng nói với anh...” Giọng anh run rẩy và anh chỉ tay vào nàng. “Đừng nói với anh điều đó.”

Ánh mắt của nàng nhòe đi và những ngón tay nàng bấu chặt vào bắp tay. Nàng không muốn tin anh, nhưng cũng cùng lúc đó, nàng muốn tin anh còn hơn muốn sống. Nàng muốn tự buông mình vào vòng tay anh chẳng kém gì nàng muốn đâm vào anh. “Đây đúng là kiểu đặc trưng của anh. Ngay lúc tôi tin chắc rằng anh là một tên đại ngốc, anh lại giở trò để khiến tôi nghĩ anh chẳng phải như vậy.” Một giọt lệ ứa ra trên hàng mi nàng và nàng gạt nó đi. “Nhưng anh đúng là một tên ngớ ngẩn, Nick ạ. Anh làm tim tôi tan nát, và giờ thì anh tưởng anh có thể đến đây rồi nói với tôi là anh yêu tôi và tin rằng tôi sẽ bỏ qua mọi... chuyện... ư?” Nàng chỉ kịp nói hết trước khi mắt tự chủ và khóc nức nở.

Nick choàng đôi tay quanh thân hình nàng và ôm ghì nàng vào vòm ngực mình. Nàng đâu biết điều này, nhưng anh không hề có ý định để nàng ra đi. Không phải bây giờ. Chẳng bao giờ cả. “Anh biết. Anh biết anh từng là một thằng ngốc, và anh chẳng có lời giải thích nào ra hồn cả. Nhưng vượt ve em, thương yêu em, và hay rằng em dự tính rời bỏ anh, đều khiến anh phát điên lên. Sau khi chúng ta ân ái đến lần thứ hai, anh bắt đầu tưởng là em quyết định chung sống với anh. Anh bắt đầu nghĩ về cảnh anh và em sẽ cùng thức dậy bên nhau mỗi sáng cho đến tận cuối đời mình. Thậm chí anh còn hình dung đến bây trẻ và theo học vài lớp huấn luyện hô hấp khi em mang thai. Có thể là mua một trong số những chiếc xe tải nhẹ đó. Nhưng rồi Gwen về nhà, và em nói rằng em sẽ lại bỏ đi, và anh cho là mình lại tiếp tục mơ mộng viễn vông rồi. Anh đã rất sợ em sẽ bỏ anh, và vì thế anh làm cho em rời khỏi anh sớm hơn thôi. Anh chỉ không nghĩ rằng em muốn đi hẳn khỏi thị trấn.” Vui mặt vào trong nếp áo khoác da của anh, nàng sụt sịt nhưng chẳng nói một lời. Nàng không nói với anh rằng nàng yêu anh và lòng anh chết dần. “Làm ơn, nói gì đi em.”

“Một chiếc xe tải nhỏ? Em gây ấn tượng cho anh là em cần xe sao?”

Đó không đúng hết như những gì anh trông chờ, nhưng cũng chẳng phải là một tín hiệu xấu. Nàng còn chưa bảo anh biến đi cho khuất mắt. “Anh sẽ mua cho em tất cả những thứ em muốn nếu em nói với anh rằng em yêu anh.”

Nàng ngược nhìn anh. Đôi mắt nàng ướt đẫm và lớp trang điểm bắt đầu nhòe ra. “Anh không cần hỏi lộ em. Em yêu anh nhiều đến mức chẳng còn nghĩ được đến thứ gì khác cả.”

Anh nhắm mắt lại, niềm an ủi dâng trào. “Ôn Trời, anh cứ sợ rằng em sẽ căm ghét anh suốt đời.”

“Không, đây luôn là rắc rối của em. Em chẳng bao giờ ghét được anh dù đáng ra em nên làm thế,” nàng nói trong tiếng thở dài và cài những ngón tay trượt theo mái tóc ngắn của anh. “Sao anh lại cắt tóc vậy?”

“Có lần em bảo anh nên cắt ngắn đi.” Anh lau những giọt lệ của nàng. “Anh nghĩ việc này có thể giúp mang em về lại với anh.”

“Trông đẹp đấy.”

“Em mới đẹp.” Anh nhẹ nhàng hôn nàng, thưởng thức đôi bờ môi nàng. Lưỡi anh tìm đến bên trong miệng và chạm vào đầu lưỡi nàng với một sự mơn trớn dịu êm khiến nàng ngây ngất trong khi anh với lấy bàn tay trái của nàng và lồng vào ngón áp út chiếc nhẫn đính một viên kim cương ba carat.

Nàng lù lịm lại và nhìn xuống tay mình. “Anh nên hỏi trước chứ.”

“Và chấp nhận khả năng bị em cự tuyệt ư? Điều đó đâu phải khó xảy ra.”

Delaney lắc đầu và lại hướng ánh nhìn đăm đăm vào anh. “Em sẽ không từ chối.”

Anh hít một hơi thật sâu. “Lấy anh nhé?”

“Vâng.” Nàng vươn tay quấn quanh cổ anh và hôn vào thành cổ. “Giờ thì đưa em về nhà nào.”

“Anh không biết em sống ở đâu.”

“Không. Ý em là Truly. Mang em về quê nhà.”

“Em chắc chứ?” anh hỏi, biết rằng mình không xứng với nàng hay niềm hạnh phúc đang ép chặt lấy lồng ngực nhưng dù sao thì cứ nắm lấy cơ hội đã. “Mình có thể sống ở bất cứ nơi nào em ưng ý. Anh có thể chuyển việc kinh doanh về Boise nếu em thích thế.”

“Em muốn về nhà. Cùng anh.”

Anh ngả người về phía sau, đủ xa để có thể nhìn vào mắt nàng. “Anh phải trao tặng em những gì để xứng với điều em mang đến cho anh?”

“Chỉ cần yêu em thôi.”

“Cái đó thì dễ quá.”

Nàng lắc đầu. “Không dễ thế đâu. Anh đã trông thấy em ra sao vào buổi sáng rồi đấy.” Nàng xòe rộng bàn tay trái trên ngực anh và ngắm nghía ngón tay mình. “Em có thể tặng anh thứ gì đây? Em sẽ hứa một anh chàng điển trai trông rõ tuyệt khi thức dậy mỗi sáng, rồi em còn có một chiếc nhẫn vĩ đại nữa này. Anh thì có được gì nhi?”

“Anh có được thứ duy nhất mà anh hằng mong ước.” Anh ôm siết nàng và mỉm cười. “Anh có em, tỏ hoang.”

HẾT